

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 26/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Marianny Mochnáčovej a sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČNÝ KROJ], zastúpeného advokátkou [REDAKČNÝ KROJ], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoP 50/2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČNÝ KROJ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoP 50/2016 porušené boli.

2. [REDAKČNÝ KROJ] finančné zadosťučinenie nepriznáva.

3. [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov), ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný vyplatiť na účet advokátky [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 26/2018-12 z 24. januára 2018 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoP 50/2016 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa návrhom podaným 9. marca 2016 Okresnému súdu Bratislava I domáhal nariadenia návratu maloletej dcéry [REDACTED], nar. [REDACTED] (ďalej len „maloletá“), do krajiny obvyklého pobytu, ktorou je Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, podľa ustanovení Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí (ďalej len „Haagsky dohovor“) a podľa ustanovenia § 178a a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Návrh sťažovateľa bol 21. marca 2016 postúpený Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorý uznesením sp. zn. 36 P 64/2016 z 3. júna 2016 návrh zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa bola vec predložená 12. júla 2016 krajskému súdu, ktorý do dňa podania

ústavnej sťažnosti o odvolaní nerozhodol. Na základe návrhu sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoP 50/2016 z 5. septembra 2017 rozhodol len o nariadení neodkladného opatrenia.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že nečinnosťou a neefektívnym konaním krajského súdu dochádza v namietanom konaní k porušeniu jeho označených práv, a v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentuje:

„Predmetný Haagsky dohovor z roku 1980 sa vzťahuje na celé konanie a je ním viazaný aj Krajský súd v Banskej Bystrici, pričom analogicky, za použitia článku 1, 2 a 11 Dohovoru, by mal vec vyriešiť do 6 týždňov od doručenia veci. Krajský súd v Banskej Bystrici však v zmysle Dohovoru nepostupoval a dodnes nepostupuje.

... Nakoľko ani po 8 mesiacoch od predloženia veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici tento vo veci nerozhodol v druhom stupni, pričom v dôsledku neplnenia si povinností uložených britským súdom matke maloletej, bol sťažovateľ nútený žiadať súd aspoň o dočasnú úpravu ohľadne styku s maloletou.

Sťažovateľ ako otec podal v konaní o vydanie maloletej do krajiny jej obvyklého pobytu v čase odvolacieho konania Návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorý upravil podaním zo dňa 06.03.2017.

... Od doručenia návrhu na Okresný súd Banská Bystrica prešlo viac ako 19 mesiacov, z toho 15 mesiacov je vec na krajskom súde v Banskej Bystrici, a to aj napriek skutočnosti, že Haagsky dohovor v článku 11, ako aj CMP, ukladá súdu povinnosť rozhodnúť konanie o návrat v lehote 6 týždňov odo dňa podania návrhu.

Máme za to, že nie sú dôvody, aby Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci plynule nekonal a vo veci nerozhodol. Podľa názoru sťažovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci nekonal bez zbytočných prietahov a svojím nekonaním tak neúmyselne, avšak skutočne napomáha v protiprávnom stave spôsobenom matkou maloletej a koná (resp. nekoná) v priamom rozpore s najlepším záujmom maloletej...

Máme za to, že existenciu zbytočných prietahov v konaní nemôže sám o sebe vylúčiť ani fakt, že v predmetnej veci krajský súd určité úkony vykonal a vydal aj neodkladné opatrenie...

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci s'ťažovateľ má za to, že ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, takže ju súd má skončiť čo najskôr, najmä keď prosté plynutie času v trvaní 19 mesiacov môže viesť k nenapraviteľným dôsledkom vo vzťahu medzi otcom a maloletou.

... S'ťažovateľ ako navrhovateľ voči súdu nespôsobil predĺženie konania. S'ťažovateľ ako účastník konania mal a má aktívny prístup k uplatňovaniu svojich práv a plneniu povinností.

Ďalej je s'ťažovateľ toho názoru, že samotné podania matky nebránili a nebránia Krajskému súdu vo veci konať a meritórne rozhodnúť. Matka v konaní uviedla, že bola podaná žaloba o zrušenie rozhodnutia anglického súdu, ktorým boli navrhovateľovi priznané rodičovské práva. Dňa 21.06.2017 bola predsedovi senátu pánovi [REDACTED] [REDACTED] doručená správa od právneho zástupcu matky, že anglický súd napriek splneniu všetkých podmienok neustále žalobu vracia späť bez akéhokoľvek vysvetlenia...

S'ťažovateľ uviedol v samotnom konaní pred súdom, že on a ani jeho právny zástupca vo Veľkej Británii, nemajú žiadnu vedomosť o tom, že by vo Veľkej Británii prebiehalo... konanie o zrušenie rozhodnutia anglického súdu o priznaní rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. Túto vedomosť má otec len z tvrdení matky. Otcovi a ani jeho právnenému zástupcovi vo Veľkej Británii nie sú v údajne prebiehajúcim konaní vo Veľkej Británii ani doručované žiadne písomnosti, súd otca ani jeho právneho zástupcu v danej veci nikdy nekontaktoval, otec a ani jeho právny zástupca vo Veľkej Británii nedisponujú žiadnymi informáciami, že by predmetné konanie o zrušenie rozhodnutia bolo vôbec začaté.

... Na základe uvedeného má s'ťažovateľ za to, že neexistujú žiadne okolnosti, ktoré by mali procesný význam pre konanie o nariadenie návratu maloletej do krajiny jej obvyklého pobytu a pre ktoré by súd nemohol plynulo konať a vo veci čo najskôr rozhodnúť.“

4. Na základe uvedených skutočností s'ťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jeho v záhlaví označených práv postupom krajského súdu v namietanom konaní, aby prikázal krajskému súdu v namietanom konaní konať bez zbytočných prieťahov a s'ťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a náhradu trov konania v sume 312,34 €.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho podpredsedom listom sp. zn. Spr 186/18 z 22. februára 2018, a právna zástupkyňa sťažovateľa k vhodnosti ústneho pojednávania listom zo 16. februára 2018.

5.1 Podpredseda krajského súdu vo svojom stanovisku k sťažnosti okrem chronológie úkonov vykonaných krajským súdom v namietanom konaní k veci uviedol:

„Z chronológie procesných úkonov vyplýva, že sudca spravodajca veci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priebežne vo veci konal, pričom samotná dĺžka konania bola ovplyvnená aj procesnými úkonmi jednotlivých účastníkov konania, ako aj nečinnosťou právnej zástupkyne matky maloletého dieťaťa preukázať tvrdené skutočnosti a doložiť doklady na výzvy súdu ohľadne konania prebiehajúceho vo Veľkej Británii.

... Dňa 31. mája 2017 bola Krajskému súdu v Banskej Bystrici do rúk predsedu súdu doručená sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. v platnom znení. Po prešetrení sťažnosti v odpovedi zo dňa 28. júna 2018 bolo konštatované, že s prihliadnutím na nápad veci dňa 12. júla 2016 došlo k porušeniu práva účastníka na prerokovanie konania bez zbytočných prietahov a sťažnosť bola považovaná za dôvodnú. K prietahom v konaní došlo však z objektívnych dôvodov, nie nečinnosťou súdu. Subjektívne prietahy v konaní spočívajúce na strane sudcu zistené neboli. Konaniu sp. zn. 14CoP/50/2016 bola zo strany orgánov riadenia a správy súdu venovaná zvýšená pozornosť, aby súd následne vo veci rozhodol v primeranom čase a nevznikli ďalšie zbytočné prietahy v konaní. Za tým účelom boli pravidelne žiadané správy o stave konania.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoP/50/2016-435 z 21. novembra 2017 v nadväznosti na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 36P/64/2016-251 zo dňa 3. júna 2016 nadobudlo právoplatnosť dňa 8. januára 2018.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa článku 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa...

Vzhľadom na skutočnosť, že dňa 8. januára 2018 nadobudlo právoplatnosť konečné rozhodnutie v súdnom konaní, v ktorom sú namietané prietahy v konaní, aktuálne už nemôže dochádzať k zásahu krajského súdu do základných práv sťažovateľa.“

Zároveň oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom.

5.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 20. februára 2018 uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom a súhlasí s jeho upustením.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

8. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 CoP 50/2016 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

10. Ústavný súd si pri výklade základného „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím (mutatis mutandis II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, III. ÚS 116/02).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 OSP, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“, a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

Rovnaké povinnosti súdu a sudcu vyplývajú aj z ustanovení čl. 12 a § 30 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“).

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

14. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že povaha prerokúvanej veci, ktorou je rozhodnutie o pobyte maloletého dieťaťa, je osobitne citlivou statusovou záležitosťou a ako taká si vyžaduje osobitný dôraz na rýchly a efektívny postup okresného súdu (III. ÚS 410/2013, m. m. III. ÚS 196/2012).

15. Posúdením namietaného konania podľa prvého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že preskúmané odvolacie konanie nemožno hodnotiť v okolnostiach prípadu sťažovateľa ako skutkovo či právne zložité. Právna úprava, ktorú je v predmetnom konaní potrebné aplikovať, predstavuje ustanovenia Haagskeho dohovoru a ustanovenia tzv. komunitárneho práva (nariadenie rady ES č. 2201/2003, tzv. Brusel II), ktoré sa nevyznačujú mimoriadnou komplikovanosťou, a teda právnu zložitosť veci ústavný súd nezistil. Ústavný súd nezistil ani faktickú zložitosť veci, pričom v tejto súvislosti poukazuje

na skutočnosť, že krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania potvrdzujúcim rozhodnutím, keď na základe skutkového stavu zisteného okresným súdom dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že v prípade návrhu sťažovateľa neboli splnené podmienky pre nariadenie návratu maloletej do krajiny obvyklého pobytu. Napokon na zložitosť veci nepoukázal ani podpredseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

16. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v namietanom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom.

17. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu, pričom pri hodnotení jeho postupu bol ústavnému súdu podkladom prehľad procesných úkonov v danej veci spracovaný a predložený krajským súdom. Z uvedeného prehľadu vyplýva, že krajský súd v namietanom konaní rozhodoval od 12. júla 2016, keď mu bola vec predložená, do 21. novembra 2017, keď o odvolaní sťažovateľa meritórne rozhodol. Z meritórneho rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd svoj právny záver založil na rovnakom skutkovom zistení ako súd prvej inštancie, že v čase premiestnenia maloletej disponovala opatrovníckym právom len matka maloletej (odporkyňa, pozn.), ktorá z tohto dôvodu mala právo určiť miesto pobytu dieťaťa, a preto *„otázku rodičovskej zodpovednosti v danom konaní nebolo potrebné bližšie riešiť, pretože po rozhodnutí v danej veci, bude táto otázka predmetom... ďalších konaní“*. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd hodnotí postup krajského súdu, ktorý svoj procesný postup v namietanom konaní zameral najmä na preukázanie skutočnosti o začatí súdneho konania vo Veľkej Británii o zrušenie rozsudku o priznaní rodičovskej zodpovednosti sťažovateľa k maloletej, pričom krajský súd napokon vec posúdil aj bez preukázania tejto skutočnosti, ako neefektívny. Ústavný súd zistil v postupe krajského súdu aj nečinnosť v trvaní 3 a pol mesiaca v období od 8. augusta 2016 do 24. novembra 2016.

18. Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, pre ktoré sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

19. Ústavný súd konštatuje, že uvedený neefektívny postup krajského súdu v spojení so zisteným obdobím nečinnosti vyústil do zbytočných prieťahov v namietanom konaní. Aj napriek tomu, že krajský súd rozhodujúci v odvolacom konaní nie je viazaný lehotou tak, ako to je v prípade rozhodovania súdu prvej inštancie (§ 134 ods. 1 CMP), vzhľadom na povahu prerokúvanej veci vyžadujúcej rýchly a efektívny postup nemožno považovať dobu 16 mesiacov za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

21. Vzhľadom na to, že uznesením krajského súdu z 21. novembra 2017 bola predmetná vec na krajskom súde právoplatne rozhodnutá, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

22. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € poukazujúc *„najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu, kedy konanie, ktoré malo podľa medzinárodnej zmluvy platnej a záväznej pre Slovenskú republiku byť skončené do 6 týždňov, trvá už 19 mesiacov a do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené“*.

23. Ústavný súd pri rozhodovaní otázky priznania primeraného finančného zadosťučinenia aplikoval zásadu spravodlivosti, zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu sťažovateľa a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. V uvedenom smere ako relevantnú zohľadnil ústavný súd predovšetkým skutočnosť, že ešte pred rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa bola jeho vec krajským súdom meritórne rozhodnutá a toho času je právoplatne skončená, v dôsledku čoho došlo k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd považoval výrok o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru za dostatočnú ochranu jeho práv a finančné zadosťučinenie mu nepriznal (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

24. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou [REDAKOVANÉ], a s poukazom na výsledok konania podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde uložil krajskému súdu povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania v ním uplatnenej sume 312,34 € za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Trovy konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) podľa bodu 3 výroku tohto rozhodnutia.

25. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. marca 2018

